

1962–1991 v Litvínově, pražském Motorletu, Karviné, Brně, Plzni, Mladé Boleslavi, pražské Slavii, Štýrském Hradci, Kuusamu a Oulu. V letech 1966–1969 trénoval národní tým Finska. Byl prvním Čechem, který vedl zahraniční reprezentační A-tým. Přispěl k výraznému zlepšení výkonů reprezentace „země tisíců jezer“ na mezinárodní scéně. Důkazem je například vítězství Finů nad ČSSR na mistrovství světa ve Vídni v roce 1967. Někteří „fanoušci“ tuto porážku neunesli a Bubník následně čelil jejich výčitkám. Na práci u reprezentačních celků ale ani po této „zkušenosti“ nezanevřel. V letech 1974–1976 trénoval juniorské reprezentační mužstvo ČSSR a v letech 1981–1982 hokejisty Nizozemí.

Úplného uznání se dočkal až po pádu komunismu. Stal se členem Síně slávy českého a finského hokeje. V letech 1998–2002 byl poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR zvoleným v Praze za Občanskou demokratickou stranu. Byl rovněž aktivní v Konfederaci politických vězňů, zájemce prováděl expozicemi hokejové síně slávy v O2 aréně, absolvoval bezpočet besed se studenty.

Měl jsem možnost se s ním opakovaně setkat. Vybavuji si několik

Jako trenér finského národního týmu ve Vídni v roce 1967

Foto: Paměť národa

schůzek na půdě Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, kam i jako poslanec docházel a zajímal se o nápravu křivd minulosti. Vzpomínám také na naše setkání u příležitosti výstavy a stejnojmenné konference *Připraven k práci a obraně vlasti! Padesát let českého sportu v totalitní společnosti*, kterou v roce 2014 připravil ÚSTR a Český olym-

pijský výbor. Bubník promluvil jak na vernisáži, tak na konferenci, a to nejen v rámci pamětnického panelu.

Augustin Bubník byl rád, že se na oběti komunismu nezapomíná. Pátral po okolnostech svého případu. Nechtěl pomstu, ale poznání a pravdu. A to nejen kvůli sobě. Byl žijícím ry-
tířem fair play nejen ve sportu.

Jan Kalous

Odešla statečná Polka s československým srdcem

V sobotu 27. května 2017 zemřela v pětaosmdesáti letech v Augsburgu překladatelka a disidentka Elżbieta Ledererová. Narodila se 7. ledna 1932 v Dolním Kazimierzi v Polsku. Vystudovala filologii. Jejím prvním manželem byl známý polský herec a režisér Zbigniew Zapasiewicz. V roce 1967 se po několikaleté známosti podruhé provdala, tentokrát za významného československého novináře Jiřího Lederera, s nímž poté žila v Praze a společně sdílela nelehké osudy po srpnové okupaci Československa. Jiří Lederer se postupně stal velmi kritickým k režimu, který původně pomáhal budovat. Již od poloviny šedesátých let tajně spolupracoval s Pavlem Tigridem a v roce 1968 již

byl jednou z nejznámějších tváří reformní žurnalistiky. V letech 1970, 1972–1973 a 1977–1980 byl opakovaně z politických důvodů vězněn.

Manželé Ledererovi patřili mezi první signatáře Charty 77. Jiří podepsal zakladatelské prohlášení 26. ledna 1976 v Doubravičce, kde pobývali na chalupě, Elżbieta se signatářkou stala krátce po dalším uvěznění manžela v polovině ledna 1977 (o několik měsíců později byl Jiří Lederer společně s Václavem Havlem, Jiřím Pavlíčkem a Ottou Ornestem odsouzen za kontakty s exilem). V roce 1978 patřila Elżbieta mezi zakládající členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS) – byla jedinou členkou, která neměla českosloven-

Fotografie, kterou používali v druhé polovině sedmdesátých let příslušníci StB při sledování Elżbiety Ledererové Foto: ABS

ské občanství. Stala se jí v době, kdy byl její manžel ještě ve vězení a ona zůstala doma sama s dcerou Monikou. Po propuštění Jiřího byla rodina zařazena Státní bezpečností do akce s krycím názvem „Asanace“, jejímž cílem bylo donutit lidi nepohodlné komunistickému režimu, zejména signatáře Charty 77, k odchodu ze země. Vzhledem k tomu, že Elzbieta jako občanka Polské lidové republiky hrozilo, že jí nebude prodloužen pobyt v Československu, rozhodla se rodina v roce 1980 vystěhovat se do Spolkové republiky Německo, kde se poté manželé velmi aktivně zapojili do exilového hnutí.

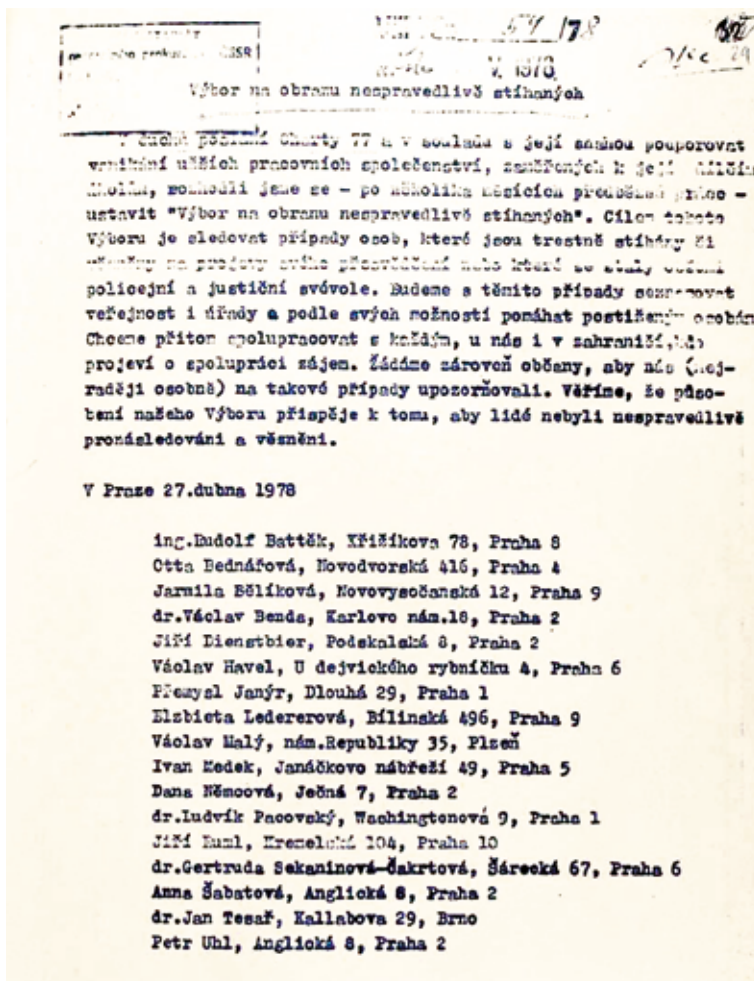
Manželé Jiří a Elzbieta Ledererovi s dcerou Monikou, 1980 Foto: archiv Elzbiety Ledererové

Dne 2. října 1983 zemřel v Birnbachu v jedenašedesáti letech Jiří Lederer. Jeho žena výrazně přispěla k tomu, že jeho dílo nezůstalo zapomenuto. Po pádu komunistického režimu několikrát vyšla jeho kniha o Janu Palachovi (poprvé byla v roce 1982 publikována v němčině), dva sborníky o Jiřím Voskocovi a Janu Werichovi a proslulé *České rozhovory*, které s řadou osobností pořídil ještě v době před vznikem Charty 77. Po roce 1989 naopak Elzbieta marně usilovala o to, aby mu bylo posmrtně vráceno československé, resp. české občanství. Téměř každý rok pobývala několik měsíců ve středočeské Doubravici. V roce 2014 získala Cenu Václava Bendy, kterou každoročně udílí ÚSTR.

Elzbieta Ledererová byla 6. června 2017 pohřbena na hřbitově v Bad Birnbachu po boku svého manžela.

Petr Blažek

Vlevo Elzbieta Ledererová, 18. září 2010
 Zakládající prohlášení VONS

Foto: Petr Blažek, NA